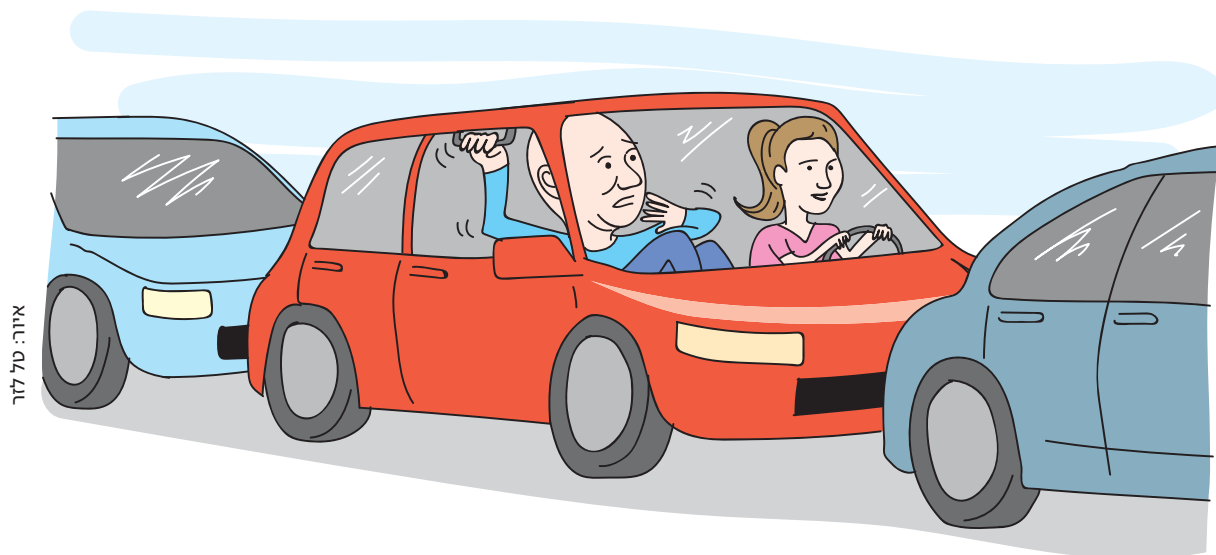

יאיר ניצני מרים גבה

מה אני שווה? אני רק מלווה

מעבר להגדרה של "נהג מלווה" לתינוקת בת 17 וחצי, היכולות ברגעי סכנה מוגבלות לצרחות "תיזהרי!"

במיוחד בכך שנעדרה צעירה עם שלט "נהגת חדשה" עלתה על הכביש. יש כמובן את המפרגנים, שנוסעים מאחור בשקט למרות המהירות האיתית – גם להם יש או היה ילד שהוא נהג חדש. לעומתם, יש את המפרגנים לזולת, שמצפצים כמו מטורפים ומהבהבים לנהגת החדשה שתסע כבר, כאילו הם נהגים בפורמולה 1. מדובר בדרך כלל באנשים עם אייקו גבוה במיוחד, שבוודאי ממהרים לניתוח המוח שהם מבצעים או לקבלת פרס נובל לפיזיקה.

אחרי שליווית את הנהגת הצעירה למחוז חפצה, יש לך שתי אפשרויות. או לחכות לה במכונית כמו כלב עד שהיא תסיים את ענייניה, כמו שעשית כשהיא היתה בחוג הריקוד ובלי רישיון – או לנסוע הביתה ולחזור עוד שעה. אם תחכה בחוץ, מעמך שונם: כשחכית בחוג לריקוד היית הנהג, עכשיו אתה אפילו לא הנהג, רק המלווה. אם תסע הביתה, תיתקע בפקקים הקשים בדרך הביתה ובחזרה. בכל מקרה, אתה מפסיד.

כמי שמנסה עדיין להיאחז עד כמה שאפשר בתינוקת שלי, אני תוהה אם יש מקומות ורגעים חשובים נוספים שבהם ההורים צריכים ללוות את הילדים למשך שלוש שעות חודשים. למשל, הגיוס לצה"ל: האם לא עדיף שבשכונות הראשונים החיילים הטריים והשוקיסטים יגיעו לצבא עם הורה מלווה? ההורה יוכל להסביר לרס"ר שהילד לא מוריד גל בשטיפת כלים, הוא מעולם לא סידר מיטה, ולא אוהב שהקטשופ נוגע בשניצל. ההורה גם יוכל להחליף את הילד בשמירות ובתיזוזים כשהילד עייף – מה זה משנה לצבא, כל עוד המשימה מתבצעת?

הורה שאכפת לו מהילד יוכל לתפקד כהורה מלווה גם בדיוטים הראשונים שלו. הוא יבחן את בת הזוג או בן הזוג וינסה להבין אם יש פה התאמה לחתונה. הוא גם ישגר טיפים לילד כדי להוציא אותו טוב בדיוט ויעזור לו עם נושאי שיחה מעניינים. מכיוון שגם הצד השני יגיע לדיוט עם הורה מלווה משלו, תוכלו לקבל הצצה איך בן/בת הזוג ייראו בעוד 30 שנה. אם שני המלווים גרושים, עשוי להיות כאן שידוך כפול. אם ההורים עסוקים, אפשר להמיר את המשרה ב"סבא מל"וה". הקשישים, שברשותם הרבה זמן פנוי, ישמחו ללוות את הילד בשכונות הראשונים שלו בטיול אחרי צבא במזרח. הם יכולים לסייע לילדים שעישנו יותר מדי עם מרק עוף, להיזהר אותם לא לעלות לאוטובוס עם נהג שיכור על הר תלול בהודו, או לפחות לזכור ללבוש לפני זה סוודר. ☘

yairn@israelhayom.co.il

"אין כניסה!", שלא באמת מסייעות ברגע האמת, אולי להפך. בהיעדר מערכת ברקסים אלטרנטיבית, כמו שיש למורי נהיגה, אתה מדמה לחיצה על דוושת הבלם בעוצמה שכמעט יוצרת חור ברצפת הרכב. במהלך רוב הנסיעה אתה אוזח חזק-חזק בידית הדלת, גופך דרוך כקפיץ, ואתה מתפלל לבורא עולם ולחגורת הבטיחות שהכל יעבור בשלום.

הדילמה ממשיכה גם בכל הקשור להעברת ביקורת. מצד אחד, אתה לא רוצה להיות האבא הנודניק שמעיר הערות מע"צבנות. הילדה הרי כבר למדה נהיגה עם מורה מוסמך שאינו טמבל כמוך, וגם עברה טסט לפני שבוע, ובניגוד אליך – לא בסוסיטא מפברגלס. מצד שני, בשביל מה אתה כאן אם לא כדי להיות אבא נודניק שחושב שהוא יודע יותר טוב וגם מפחד למות.

לכן אתה לא סותם לשנייה. מסביר לה איך לאותת ואיך לכוון את המראה ומספר צ'יזבטים על מקרים שקרו לך בדרך כאילו אתה נהג סמיטריילר ולא מישו שעל כל רשרוש מהמנוע מזמין "שגריר". איך שפשף אותך קטנוע בירושל

לים, איך נתקעת בלי דלק בכביש הערבה, ואיך תפס אותך שוטר בלי חגורה בעמק החולה, כאילו שהיא יודעת איפה זה.

בזמן הנסיעה, בין צעקה להתקף לב, אתה מנסה לתסרט מה תעשה במקרה קיצוני. האם תשלח ידך אל ההגה, תרים את מעצור היד ותעי' ביר את ההילוכים לנייטרל? לצערה, האופציה המפתה של קפיצה מהמי' כונית לא באה בחשבון, כי מדובר

בילדה שלך, ואתה לא עוזב אותה לבד בשום מצב. במקום להתמקד בחדרות, הורה מלווה יכול לנצל את זמן הליווי כדי להכין את הילד לנהיגה בכבישי ארצנו, עם חומר שלא מלמדים בשיעורי נהיגה. להסביר לו שאם הוא רואה רכב שמאותת שהוא רוצה לעבור נתיב צריך להאיץ, כי אני חנו לא פראיירים; ללמד אותו איך לעקוף פקק עד הרמזור, ושם לשאול במבט מעורר רחמים – רעננה זה ימינה? ולבקש להשתחל במבט של "ברגעים אלה אשתי יולדת תאומים"; ולהסביר לילד שכאשר מגיעים למוסק אחרי תאונה, חשוב לזרום עם המוסכניק שמרביץ על השילדה עם פטיש כדי להגדיל קצת את הנזק.

מניסיוני בימים האחרונים, הנהג הישראלי לא מתחשב

השבוע נפל דבר בכבישי ארצנו. הבת הקטנה שלנו (17 וחצי), שחרשה כמה וכמה חודשי לימודי נהיגה, עברה טסט, והיא רשאית, על פי חוקי המדינה, לצאת לדרכים עם נהג מלווה. אחרי אודישנים מפרכים לתפקיד המלווה, שכללו אינספור מועמ, נבחרתי אני לתפקיד.

באופן כללי, הקריטריונים למשרת נהג מלווה לא ממש קיימים. נראה שדרישות התפקיד כוללות סעיף אחד – ריי שיון נהיגה בתוקף. אם יש לך אותו, לא משנה גם אם אתה בוגר של עשרה קורסי נהיגה מונעת וישיבה בכלא על נהיגה בשכרות, עדיין תוכל לשמש מודל חינוכי לנהג צעיר בצעדי הראשונים על הכביש.

אף נהג חדש לא ממש מעוניין בליווי, ובה בעת, מאוד מעוניין בה. הילדה, שעדיין מכונה על ידי בנות הבית ואנוכי "התינוקת", היתה שמחה לנהוג לבד ושנעזב אותה בשקט. מצד שני, היא גם קצת מפחדת מעצמה ומהאחריות שמוטלת עליה, ושמהח שיש מישוה שמלווה אותה בתחילת דרכה. להורים המלווים, הליווי הוא קוץ בישבן, כי בכל פעם שמי

תחשק לה, אתה מוקפץ ללוות את הגברת בנסיעות בלתי הכרחיות, שנוטות ליפול בדיוק על הרגעים שבהם אתה יושב לאכול או רואה חדרשות. מצד שני, אני רגוע יותר כשאני באוטו עם התינוקת, שלא מזמן עוד קיבלה שיעורי נהיגה על בימבה ואופניים.

הליווי של הילדה הוא אולי השי' ריד האחרון של אחיותך בתינוקת. אחרי שבמשך שנים שימשת נהג בוי

סית, ובזכות זה היא היתה תלויה בך בהסעות לחוגים, חברים, קניות ובית ספר – בן'לילה וטסט אתה מושלך כמו עובר קבלן לפח האשפה של ההיסטוריה ההורית ומוצא את עצמך מחוסר עבודה. במהלך לימודי הנהיגה שלה, כשכבר התחלתי להריח את הסוף, שקלתי לנסות לשחרר את המורה שימשיך לתת לה שיעורים וידחה את הקץ, אבל הרעיון עמד בניגוד אינטרסים לתפקידי כקמצן, שלא רוצה לבזבז עוד כסף על שיעורים ומי' עדיף לחסוך לקראת תיקוני הפחחות, שעוד יגיעו.

הליווי עצמו מפחיד למדי. מעבר להגדרה שלך כ"מלווה", אין לך שום אמצעי שבאמת יכול לסייע ברגעי סכנה. היכולות שלך מוגבלות לצרחות "תיזהרי!", "ימינה!" או